

PERIODIC ARBUCIENC

Subscripció anual: 3 pessetes

Redacció: Pietat, 19

LA MEJOR
SIDRA-CHAMPAGNE

ZARRACINA

ZARRACINA

ZARRACINA

ZARRACINA

ZARRACINA

ZARRACINA

ZARRACINA

Bebida aristocrática

Helada es deliciosa

Agradable a todos los paladares

PEDIDLA EN TODAS PARTES

GARATGE MECANIC

Francesc Paret i C.^{ia}

Stat. Ltda.

VENDA DE NEUMATICS I MACISSOS
de totes marques

CENTRAL

TUSET, 18

TELEFON 74742

BARCELONA

Prensa per el montatge de Macissos
Reparació d'Autos
Bàscula pública
Dipòsit i venda de Benzina, Petrolis i Olis i Coixinets

Fàbrica d'Anissats, Licors i Aixarops

ANTONI GUALBA - ARGENTONA

Despatx central:

Santa Teresa, 30 - M A T A R Ó - Telèfon 64

Grans tallers de
construcció de Car-
ruatges i Carroceries
per a Automòbils

JOAN AYATS

Els més importants tallers de la comarca

—Gran especialitat en Cotxes-Omnibus per el transport de passatgers—

-- Exquisit licor Ferro-Quina --

CALISAY

Magi Monfuleda

ARENYS DE MAR (Barcelona)

BARBERIA MODERNA

DE

JOAQUIM VIDAL

Acurat servei — Servei antiseptic
lo més modern — Saló especial per
a senyores — Especialitat en la ta-
lla de cabells a la «garçonne»

senyores!

Tots els articles de Perfumeria i pro-
ductes de Bellesa, els trobareu a la

BARBERIA MODERNA
CARRER DE CAMPRDON, 47

Confiteria i Comestibles

E. GIRBAU

Escollit assortit en turrons

ESPECIALITAT EN

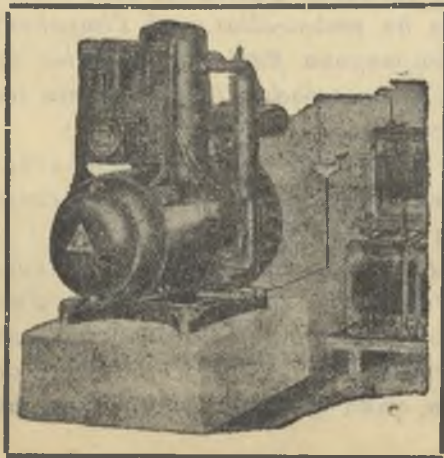
Massapá i Cádiz

i

Neules de Vainilla i Llimó

SORRAY, 3-ARBUCIES

::: CONSTRUCCIONS ELECTRE-MECÁNIQUES :::

FRANCESC POL

Pietat, 10 - ARBUCIES

Electre-Motors-Transformadors Contadors
Grups Motor-Bomba

Aparells de radiotelefonía **Radio-Pol**

Ventiladors-Calefacció Quadros de distribu-
ció-Aparells de medicació-Material petit Lám-
pares-Reparació i bobinatge-Carga d'acu-
muladors-Instal·lació de població-Força
motriu-Edificis-Timbres-Telèfons-Para-
llamps-T. S. F.-Automòbils-Bany Niquel.

El Baix Montseny

IMPRESSIONS

Ja som en plena tardor. L'abillament de la nostra contrada s'és tot ben trasmudat. La verdor dels nostres prats, tan escaienta en les diades primaverals i estiuenques, s'és anat esmortuïnt poc a poquet i les nostres muntanyes, curulles de frondositat, com enlloc més hom pot esguardar-ne, s'han tornat musties i han perdut aquella exhuberància, que tan embadalla als rossinyols de la fondalada. Una groguesa, precludi de la mort, s'és ensenyorida del fullatge i la brancada, poc a poquet i amb recança, es despulla, palesant la nuesa de ses carns, mentres la fullaraca, trepitjada i malmesa pel vianant, ens avinenta com són menyspreades les despulles d'una grandesa pretèrita, quan el tramontanal de l'adversitat l'ha malmesa i enderrocada.

¡Tanmateix la fondalada arbucienca del mes de Desembre no s'assembla pas gaire a la fondalada dels mesos d'estiu! Els recones i les fontanes, tan visitats quan les caldes estiuenques arroenten les nostres curns i amaren de suor el nostre cos, han devingut isolats i ferèstecs, només saludats, qualque volta, per la cridadissa dels cans i els xiulets dels caçadors, implacables enemics dels estadants de les boscuries. Els altirossos turons de les muntanyes i les runes de castells, que l'empenta dels anys ha anat esmicolant, de caire tan agradable per el jovent, que ajogassat tenia la gosadia d'enfilars'hi en les jornades d'estiueig, avui resten tristoís i el més complet isolament els ha embolcallat amb l'imponent mantell de la tristor. Només la neu, companyona fidel i inseparable de les alçàries, en les mesades de l'hivern, s'en compadeix i emblanqueix les testes llurs, per tal de donar los-hi un caire somrient i enci ador.

Malgrat les mudances camperoles, que ha sofert la fondalada arbucienca encara és captivant. Les mateixes carcasses dels arbres, que curullen els fondals i els batents, li donen una majestat corprenedora i el llençol de les gebrades matinenques, que plana sovintet damunt les prades i les hortes i omplena d'arrecades les fonts i les torrenterres, són d'un caient tan atractivol, que fan de la nostra població una vila tan formosa com pogués esser ho en les diades més rialleres de l'estiu. ¡Oh! si n'és de formosa i escaienta la nostra fondalada, quan a l'hivern la neu corona les crestes montsenyenques!

Contes per a "El Baix Montseny"

El Triomf del Poeta

Un auto passà brunzent, per el passeig suntuós i es parà davant d'una rica torre. L'estiu ja havia arribat i aquell poblet d'estiueig, recobrava els atractius i l'alegria que l'hivern despietat li havia arrebatat. La primavera feia temps que havia fet la seva esclatada, encatifant els camps d'una verdor molçada i alfombrant els boscos de floretes i el firmament d'estels.

Aquell poblet de muntanya s'havia rublert de poesia i la gent de ciutat sentia l'afany de volar, d'abandonar, per un temps, l'aire corromput de la gran urb i omplir els seus pulmons amb l'oxígen pur de les muntanyes.

De l'auto en baixà la família Pou. Era ja coneguda de tot el poble. Eren propietaris d'una torre i cada estiu hi passaven les jornades caluroses. El Senyor Joaquim Pou, era un d'aquells homes que fan respecte tot seguit. N'habillava una panxa monumental, era baixet, tenia els ulls de fura i un geni inaguantable, però... a desgrat d'ell mateix, en els fons era bo. Era un d'aquells homes que quan s'enterneixen, criden i gesticulen per dissimular. Res, no hi poden fer més! Es donen vergonya de tenir cor. La senyora era un tipus encarquerat, que mai abaixava el cap per mirar-se els humils. ¡Tenia massa orgull per a rebaixar-se! Per ella els pobres no eren res més que uns cucs fastigosos que havia criat el fem de la terra... Un jove esprimatxat,

fou l'últim de devaliar de l'auto. Era el seu únic fill. Aquest no s'aparençava en res amb els seus pares. Ni era enèrgic, ni enravenat.

Era un jove sensat, posseïdor d'una ànima somniadora i fantàsica... ¡Era poeta!

Plorava, reia, delirava, polsant sempre la musa que li tenia el cor robat...

—Aquests versos, aquests versos—li cridava sovint el pare—algún dia en faré un foc!

—Fill meu!—li feia la mare ceremoniosa—no siguis aixís, tímid i capficat. Fes com els teus companys, diverteix-te, no perdis el temps fent versos, que mai podràs treure'n cap profit.

—Tú no serviràs per portar els negocis que deixaré a les teves mans—li deia el pare—Has d'ésser un home capaç com jo, enèrgic i dicidit. ¡Deixa't de versos i de cabòries d'una vegada! Jo a la teva edat ja portava les regues del negoci del meu pare... I afegia sornaguer—Què et donaran els versos infeliç? ¡Eh! ¿Què et donaran? Carra-pensit esprimatxat, amb aquets ulls melangiosos que semblen que no estan mai satisfets de lo que veuen, fuig home, ¡no ets el fill que jo havia somniat!

Quan devenia un temporal d'aquests, Albert callava i abaixava els ulls sense replicar. Sentia pesar damunt d'ell la mirada de despreci que li llençava el seu pare, al mateix temps que mormolava entre-dents «Cobart!». Però vingués el que vingués, ell no deixaria mai els versos! La seva ànima era feta per cantar i esgrimir

l'arpa de la Natura amb els bells sons de la poesia.

Albert s'havia fet un nom prestigiós. Publicà i en poc temps, passà a ésser un dels poetes de més volada. La seves obres eren menja exquisita pel públic, aformat de la bellesa poetitzada. Els pares d'Albert, havien canviat de pensar i ara es sentien orgullosos de tenir un fill que els immortalitzés el nom...

Tan bon punt, l'auto parà, baixaren corrents a obrir la reixa el jardiner i la seva filla.—«Oh els senyors Pou! Benvinguts sien!» I prenent les maletes, ajudats pel servei que portaven els senyors Pou, enfilant pel magnífic caminet, custodiat de jardins, entraren a la torre.

Feia vuit dies que eren al poble. Albert Pou havia ja resseguit totes les cloterades i paratges, cantant-les en belles estrofes en un llibre que edità amb el nom de «Roses i etzavares» El llibre tingué una acullida sorprenent. Els elogis del públic i de la premsa, no podien ésser més encomiàstics ¡Albert havia de sentir-se feliç per força!

Però no! de feliç no ho era. Portava una punxa al cor. En la seva ànima s'havia esbadellat la rosa de l'amor i no era un amor interessat, ni fingit. Era l'amor pur de les seves estrofes. El poeta enamorat de les coses humils, de les flors blanques, dels recon més amagats, que fins el mig dels esbatzers xucla la poesia, tal com li plavién les flors boscanes, més

que les roses dels jardins, lo seu cor s'enamorà, d'una floreta humil, d'aquelles que llencen l'aroma i l'oreig de les muntanyes. S'havia enamorat de la jardinereta. La seva senzillesa l'havia captivat. En el seu enguard hi veia claretats de cel i raigs de foc, trenats amb sa cabellera. Oh si! Aquell era l'amor que ell havia cantat tantes vegades! L'amor de muntanya, emmarcat de flors salvages!

Volgué parlar-hi un dia. El seu esperit poètic va escollir una hora captardana. El sol anava a la posta, ensegrantant les nuvolades i clopejant el cel d'aram. Les estrelles s'abocaren, guspirejant a l'infinit i la lluna esbotzant una muntanya de núvols, llençà a la terra riuades de plata.

Prop d'un estany, on els cignes arrogants, lliscaven com blocs de neu, el poeta amb els ulls mig clucs, com adormit parlà...

Va dir l'amor amb el llenguatge estraferet dels poetes... Parlà de les estrelles, parlà de la lluna, parlà amb el cor aflamat i amb l'ànima extasiada.

La jardinereta l'escoltava embadalida... Varen jurar-se amor, mentre's la lluna reia embogida i les estrelles s'estremien.

**

Com era d'esperar, els senyors Pou, varen oposar-se rotundament als sentiments del seu fill. Alló no ho podrien tolerar mai! Albert sentia que unes urpes afinades li esbocinaven el cor. Varen abandonar aquell poblet tot seguit, per treurer-li aquella dèria del cap...

Més tard Albert sapigué que el seu amor, allà a muntanya, s'havia marcit com una flor tardana... Albert el plorà damunt les quartilles mentre's les amarava de llàgrimes i de fel. Més tard va publicar un nou llibre que va encapçalar amb el nom de «Planys» Allà Albert hi havia deixat el seu cor esquinçat per l'adversitat... Cantava l'amor i les quimeres de la seva ànima en un enfilall de plors i sospirs.

I aquell llibre fou el seu triomf difinitiu. Els crítics deien que el poeta havia deixat l'ànima embolicada, a n'aquelles poesies que entendrien, fins a fer llagrimejar els ulls. «Tenen quelcom sobrenatural,—escribien»

Oh, el triomf difinitiu que car l'havia pagat el poeta! Si ho sabien que en aquells llibres no hi havien res més, que escrites fidelment les follies i el deliris del seu cor espellicat i les g'opades de fel de la seva ànima sagnosa! Això l'acabà d'enquimerar.

Poeta, poeta—va cridar—Ser desgraciat, que per llençar refilades i posar foc a les poesies has de tenir el cor llatzerat ..

Foll de deliri agafà l'exemplar del llibre que acabava de publicar i trencant-lo amb mil bocins el llençà al foc... I petant de dents i de despit blasrà per primera vegada, al mateix temps que es planyia d'ésser poeta!

RAMON FERRER MONTPLET

Doneu-me un amic

Poques coses ens plauen tant com un amic, quan ho és de veritat. Els batecs del nostre cor el pidolen. En els moments de gaubança, com en hores de dissort; en els jorns, en que un mantell de tristor plana damunt nostre, com quan les rialles endolceixen els nostres llavis i els raigs d'una joia inenarrable es posen davant del nostre esguard, els expandiments del nostre cor demanen un amic. Tothom, qui més, qui menys n'ha tastat el prec d'aquesta necessitat. Un amic ens és tan necessari com el pa que mengem. Precisament aquesta necessitat, que és palesa arreu del món, on l'home es troba, és un dels arguments més formidables i un dels puntals més fermes del caràcter social de l'home. Quan el filòsof ginebrí, capficat pels enfarfecs d'una imaginació delirant, caçà per a el home un estat primitiu d'aïllament selvàtic, no haurà pas estudiat gaire els glatiments del cor, perquè aquests s'haurien encarregat prou d'enrunar tot un castell d'afirmacions, forjades sots el pes d'un somni malaltic.

Tothom té necessitat d'un amic i es plau en posseir-lo; però són pocs els que tenen un concepte cabal de l'amistança. De vegades hi han amics, que només ho són en els moments de joia. N'hi han que només ho són per tal de savorir-ne la dolcesa de ses avantatges; però quan les tristors plenen damunt nostre, o la reciprò-

ciat d'afectes demana d'ells un sacrifici, aleshores palesen el concepte migrat i raquític que tenen de l'amistança. Es una espurna de l'amor divinal que arroenta els nostres cors; ens fa gaudir amb el gaudir dels altres i, amb les llàgrimes que'n regalimen dels ulls llurs, hi mulla les nostres galtes. La veritable amistança és sempre fidel, desinteressada, generosa, recíproca, que troba son apoi en l'esperit de sacrifici. Un amic veritader és com un allargament de la nostra personalitat; és com un altre jo i tot ço que per nosaltres fem devem ser prompte a fer-ho per els nostres amics.

L'amistança vertadera és una perla d'una valor inestimable. Malgrat això són abastament els que hi juguen amb les amistances i les rebreguen amb una lleugeresa que espaordeix. Canvien d'amistances, tan sovint com canvien de camises i, per migradeses, desfan i enrunen amistances, generades al caliu dels més tendres afectes. Juguen amb l'amistança com si juguessin amb una pilota de fútbol. De l'amistança només en volen l'interès, sens donar cap valor a la reciprocitat d'afectes. Una futesa qualsevol, unes paraules reze!oses, que de vegades han brollat d'uns llavis irreflexius, són prou per a fondre una amistança que hom havia conceptuat ser-ne la més ferma. ¡Quants de desenganyats hom recull en el camí de les amistances! ¡Quantes d'ingratusos llatzaren els cors dels veritables amics! ¡Quantes d'amargors i quants de planys en ma-

ceixen l'ànim de qui n'és prompte a sacrificar-se per els amics! De veritables amics entreballs s'entrobren avui dia. Les asprors de l'egoïsme, de que està saturada la societat, diuen prou clar que de veritables amics avui no n'hi han.

FLIST

Acte important

Davant de nombrosa concurrència, el dia 10 de Novembre va celebrar-se en el teatre «Centre Catòlic», l'acte de propaganda d'Exercicis Parroquials, per tal d'esperonar als oients a pendre part en la tanda que començarà a Caldas de Malavella, l'endemà de la Puríssima.

Després d'unes paraules de presentació del nostre benamat senyor Rector, prengué la paraula el Sr. Canta de La Bisbal. Amb paràgraf d'incomparable bellesa, palesà les aventatges dels Sants Exercicis, durant els quals l'home es convencia de que la bandera de Crist era la bandera de la llibertat, nascuda als peus de la Creu del Calvari, i que, militant sots la mateixa, l'home se sentia més lliure i més dignificat. Acabà excitant als arbuciens a que s'aprestessin en qualque de les tandes que anaven a celebrar-se a Banyoles i a Caldas de Malavella, posant de manifest el goig que tindria en poguer-hi estrènyer la mà a qualque habitant d'Arbucies.

El M. I. Sr. Canonge Compte, Penitencier de la Seu Gironina i una de les valors més positives de

l'Oratoria Sagrada del nostre bisbat, parlà abastament i rebé, com ell sap fer-ho, de l'Obra dels Exercicis Parroquials. Pintà el gran renovellament espiritual aconseguït arreu mercé a tan bona obra i els beneficis que en reportaven els individus, les famílies i la mateixa societat. A les digníssimes autoritats que presidien les hi digué que la seva tasca devindria molt lleugera i molt suau en cada una de les manifestacions de la seva activitat, si hom aconseguís que tots els homes fessin exercicis, tancant-se uns dies per tal de pensar i rumiar un xic els problemes d'ultratomba, quina solució deu interessar molt més que no pas el problema econòmic, que tan trasbalsa la pensa dels homes. Acabà la seva eloqüentíssima conferència convidant als homes a pendre part en les tandes projectades a Banyoles i a Caldas, fent constar l'esperit de llibertat que les informa, ans i després de fer exercicis.

Unes paraules de resum del Dr. Ramón Pagés clogueren l'acte. Els aplaudiments esclatants i entusiàstics, amb que foren coronats cada un dels oradors en els parlaments llurs, palesaren amb escreix la bona impressió que tothom s'emportava de l'acte que s'havia celebrat.

UN CONCURRENT

La imaginació

En la nostra vida de l'esperit hi ha una potència que, malgrat els estralls que causa en la vida de l'home quan desplega la seva

activitat barroerament, té no obstant una cabdal importància. Aquesta potència n'és la imaginació. D'ella s'ha dit que és la boja de la casa per el nombre d'al·lucinacions i de il·lusions que genera dins del nostre cervell; però hom deu reconèixer les grans aventatges que ofrena a l'home, perquè ajuda poderosament l'atenció de la pensa, fixant-la sobre coses concretes i determinades; facilita la recordança de les coses absents, mitjançant les formes sensibles de que les vesteix i forneix de materials a l'enteniment i a la imaginació creadora de l'art.

La imaginació adés fa reviuire imatges del passat, adés reproduceix formes absents, devegades combina i barreja d'una faisó ben estrambòtica sensacions diverses; devegades, sots influxe de la raó reflexiva crea, mitjançant encertades combinacions, veritables meravelles d'art. Aquesta és la forma més enlairada de la imaginació. Hom podria ben dir que és la facultat de concebre l'ideal i els mitjans de realitzar-la.

La imaginació, llençada al balanceig de les impressions sensibles, sens cap guiatge de la raó, mena vers la ficció i l'engany. La ficció no té lleis; ella contradia i desfigura la realitat. És una barreja arbitrària i capriciosa d'elements emmatllavats a la naturalesa. En canvi, quan la imaginació és menada per la raó i domada per la voluntat, aleshores infantia l'ideal, que n'és una realitat més embellida, apurada i pulida d'imperfeccions. Per xo cal anar-hi amb molta de cura i no deixar la lliure de guiatge, que sola s'entrebanca i no té seny.

T. CASAS

FREIXENET

XAMPANY
D'ALTA CALITAT

CAVES A
SAN SADURNÍ DE NOYA

ci
se
ce
de
do
no
el
gl
ll
L
fi
re
l'e
ta
no
tr
de
el

pe
M
qu
i l
re
m
de
ne
af
ce
de
en
va
U
le
br
pr
qu
la
ge
les
tit
tal
go

La lletja

Ni el sol l'ha vista somriure alegre;
 sempre va frista, plena de dol;
 no té pervindre; tot ho veu negre...
 ¡Com qu'és tan lletja, ningú la vol!

Sense companyes sempre fa via;
 burles per ella tothom en té;
 plora sa pena tot el sant dia;
 si veu que riuen, plora també.

Des de petita que no té mare;
 tant que li falta tindre un costat!
 Més, aït ni un arbre, ni un tronc l'ampara:
 Com marxa d'ella l'Humanitat!

Quan l'alba apunta vers la llunyaça,
 marxa del poble, fuig cap al bosc,
 i allí, entre els arbres, sense esperança
 roman soliu fins qu'és ben fosc.

En cap fontana mai s'emmiralla:
 per veure's lletja, no té prou cor.
 I al Cel demana fent greu ploralla:
 «oh Déu, doneu-me prompte la mort!»

Més, si de terra no té carícies,
 en troba, dolces, d'altres regions
 i fent-se monja troba delícies,
 topa amb amigues, cors companyons.

I l'amor tendre que al cor tenia
 ja algú li accepta, ja algú li vol:
 a Déu l'ofrena, ¡, amb alegria,
 veu com l'estima per son consol.

I per més joia, per més goig d'ella,
 tothom la mira com àngel qu'és,
 i fins li diuen per nom, Sor Bella.
 Ara de lletja, no en serà més!

RAFEL VILÀ BARNILS

Reservat per la
FABRICA DE TORNERIA MECANICA
per teixits, filats, gèneres de punt i
FABRICA DE CADIRES CURVADES
de
J. CASADESÚS VILÀ
ARBUCIES **BREDA**

Passeigs

Avui tot passejant he anat fora vila,
 i al ser ben lluny, del caminet estant
 una onada flairosa i penetrant
 m'ha tapat el respir, Allà sola floria
 una floreta que mai havia vist.
 Era blava com el cel
 i al fons tenia un ull brillant com un estel.
 I amb el desig de fer-ne un ram per l'amor meu
 corrents pel bosc amunt m'he enfilat.
 No n'he trobat cap més... He invocat a Déu...
 I al ser al cim de tot joh gran miracle obrat!
 he vist sota els meus peus badar-se una gran flor.
 L'hermosa vall de cân Riera
 plena de llum i plena de verdor.
 Rengleres de pollancs amb simetria
 creixen al fons formant gòtiques naus.
 Ses fulles d'or el sol les encenia
 i el vent sonor amb dolç dansar movia
 fent neixer un gran brogit de llums suaus.
 Nang... nang... els esquellots porucs sonaven
 torbant el gran silenci de la vall.
 Les vaques invisibles caminaven
 per sota els arcs plens d'ombra, pasturant.
 I jo admirat m'ho aguaitava amb ulls d'infant
 eternitzant a dintre meu aquell instant.
 Després, il·luminat m'he arrencat a corre avall
 ragalimant el cor de poesia.
 emportant-me'n dintre meu l'immensa flor
 tota plena de llum i de verdor.

I al ser al vespre prop l'amada reffloria

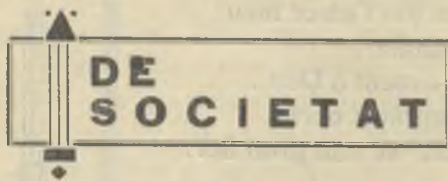
LL. T. P.

ESPORTS

FUTBOL

- Dia 1 (Camp de Gualba)
«F. C. Gualba» 1
«C. D. Arbucias» (Selecció) 4
- Dia 10
«C. E. Figuerenc» 1 «C. D. Arbucias» 9
- Dia 24
«C. D. Malgrat» 2 «C. D. Arbucias» 4
- Dia 1 de Desembre
«F. C. Arenys de Mar» 2
«C. D. Arbucias» 2

FIM

A últims d'Octubre contraguereu matrimoni, En Jaume Cumnal Codina i Na Rita Gallart Bohils.

—En la capelleta de la Casa pairal de Càn Vilar, a primers de Novembre, fou batejat amb els noms de Josep M.^a, Marius i Ramon, un fillet dels dilectíssims amics i subscriptors En Josep Bayer i Na Maria Palomer.

—Han rebut el Sant Baptisme: Joan Masferrer Cuscó, Josep Canaletta Busquets, Dolors Pastells Iglesias, Dolors Bonfill Valls, Pere Comas Sabatés, Joaquina Funoyet Tornés, Maria-Anna Masferrer Masferrer Jacinto Taberne Massaguer i Joaquim Talleda Campeny.

Vins fins i Conyac "LA RIVA"

de Xerès de la Frontera

Són els millors del món

Necrològiques

El dia 3 de Novembre foren portades al cementiri de Sant Feliu de Buixalleu, les despulles de l'arbucienc En Lluís Planxart que morí sobtadament a Càn Pol, on treballava.

—També fou enterrat en el cementiri d'Arbucies, a primers del mateix mes, el cadàver del nen En Salvador Roig Vallicrosa.

—Confortada amb els auxilis de la Religió, el dia primer, morí Na Rita Regás Ferrer, germana del propietari i benamat amic nostre En Ramon Regás.

—Els dies 10 i 14 respectivament, feren son traspàs Na Maria Calús Serrat i En Hilari Pintu Busquets.

—Ço mateix feu, el dia 25, En Pere Ferrés Masnou. També lliurà la seva ànima a Déu, a l'Assil de Vellets de Girona, Na Maria Vinyals.

—Morí a Verdú on residia, el pare de la Gna. Carmelita Na Maria Boleda, que té tantes simpaties en la nostra població.

El nostre més sentit condol a les famílies i una pregària per l'ànima dels mentats difunts.

RELIGIOSES

En les diades de Tots Sants i dels Morts foren abastament els arbuciencs que anaren al cementiri a pregar per els difunts que hi reposen.

—Amb un trist adéu-siau d'acomiadament, s'ha absentat de nosaltres per anar-s'en a Tetuán, on deu fer el servei militar, el dilectíssim amic i entusiasta col·laborador nostre En Felip Graells. No cal dir quan desitgem que torni aviat.

J. Villaret - Arbúcies

que els pollancrea. —Dirigit-se a més resistent a les males i sequeta per plantació de plans i riberedes. Millor de 15 a 3 metres d'alçada, ben arrelats, Excel·lent planter de

PLANTANS

Excel·lent planter de

PROPIETARIS

—En viatge d'excursió ha visitat l'Exposició de Sevilla, el nostre distingit compatriota En Josep Godori.

—Els Autos Vermells han aconseguit el corresponent permís per a fer el servei dels mercats.

—Dintre poc temps, es comen-

çarà la construcció de la carretera que menarà a l'ermita del Nen Jesús de Praga. També es començarà aviat la que des de Coll de Rabell, enllaçarà la carretera que va d'Arbúcies a Viladrau, amb la de Sant Hilari a Vich.

—Ha sigut obert al servei públic, el troç de carretera que va de la font Picant al poble d'Ossor, quedant d'aquesta manera, ben comunicada la comarca del Montseny, amb les comarques del Ter i d'Olot.

—Han romàs uns dies a casa seva, a últims de mes, Mossèn Joan Rigual, vicari de La Garriga.

—En el mes de Novembre la Sucursal de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, ha cobrat per imposicions 73.731'20 pessetes i ha pagat per reintegres 42.175'05 resultant un saldo a favor d'imposicions de 31.556'15 pessetes. Durant el mateix mes ha obert 34 llibretes noves.

ARTS GRÁFIQUES - Santa Coloma de Farnés

LA HISPANO HILARIENCA, S. A. - (Autos correus)

Despatx central dels ferrocarrils de Madrid Saragossa i Alacant. Servei combinat amb els autos d'aquesta empresa. Bitllet directe de ida i volta de Barcelona a Arbúcies Ptes. 10'50 de Barcelona a Sant Hilari Ptes. 14'50

De Sant Hilari a Arbúcies i Breda, i de Hostalrich a Arbúcies i Sant Hilari, cada dia, en els trens correus; De Sant Hilari a Vich, cada dissabte; De Sant Hilari a Santa Coloma de Farnès, cada dilluns: D'Arbúcies a Sant Celoni, cada dimecres; D'Arbúcies a Viladrau i a Vich, cada dissabte; De l'estació de Gualba als Manantials de Sant Hilari, cada dia, del primer de juliol al 15 de setembre; De Sant Hilari a la Font Picant, cada dia, matí i tarda, durant l'estiu

Lloguers de Turismes i d'Omnibus per a famílies.

Direcció i Administració:

Carrer de Valls, 1 - Telefon, 2
SANT HILARI

Administració i Despatx:

Camprodon, 9 - Telefon, 16
ARBUCIES

Per a bitllets i informacions a Barcelona: Despatx central, Diputació, 257.

SASTRERIA **La fàbrica** Francesc Casanova

Continuament grans novetats

Immens stock de Camises, Gorres, Corbates, Cinturons i Tirants a preus econòmics
Ultims models i articles de gran fantasia per a senyora.

Taller d'Espardenyeria

Lluís Vilá

Especialitat en esparde-
nyes d'alta novetat en
- classes d'estiu i hivern -

¿Esteu enterats de les esparde-
nyes amb sola de goma que fabrica
aquesta casa? **PROBEU-LES!**

Carrers Camprodón, 3 i Sorray, 8

ES VENEN ES LLOGUEN
I S'ARREGLEN

BICICLETES

— — Dipòsit de peces de recanvi

Enric Busquets

Tractant en rodells de totes menses
i mides

Castell, 81 ARBUCIES

ELECTRE - MONTSENY

**LLUM
FORÇA
CALEFACCIO**

Per encàrrecs i reclamacions a

Francesc Riumalló
CAMPRODÓN 50

Orquestra - Cobla

L'ARBUCIENCA

2.ª CATEGORIA

Representant

Francesc Riumalló

Confiteria i Colmado
de

Martí Clopés i Fill

Reposteria i Confiteria en general
Vins, Xampanyes de marca i espe-
— cialitat en Pans de Passic —

Esmerada elaboració de Turrons
de Mel, de Massapà i de lema
Especialitat en Turró Montseny

Camprodón, 8 ARBUCIES

Arbuclens: S'acosta l'hivern i amb
ell, els turrons, les neules i els
xampanyes. !No hi ha res millor
per fer passar el fret!.—A la

Confiteria i Pastisseria
d'En Manel Ferragut

trobareu un immens assortit, amb
turrons de tota mena, xixona, iema,
massapà, avellana, alacant, etc.,
etc., vins i xampanyes de les més
renomnades marques i aquelles
delicioses neules especialitzades
que diuen: ¡¡Mengeu-me!!

Plaça Nova, 10 - ARBUCIES

ANIS DEL MONO

VICENTE BOSCH

BADALONA:

